

La Humanitat

PERIÒDIC FUNDAT PER LLUIS COMPANYS EL 1931

PORTAVEU D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

VOL III, 3.ª EPOCA, Núm. 33

BARCELONA, 15 JULIOL 1980

PREU: 25 Ptes.

La revista CANIGO ha publicat aquest editorial que creiem important. Ens prenem la llibertat de reproduir-lo al nostre periòdic, car mereix la màxima difusió.

RUCS

Malaguanyada la nostra economia! Els problemes es multipliquen i a nosaltres ens toca pagar el desgavell muntat a Madrid. Com a resultes de la protecció que féu el franquisme a una classe social i a unes famílies, haguérem de rebre, les zones industrialitzades, una incontrolada emigració, que no sols esdevé ara, en plena crisi, un greu problema d'atur, sinó que a més és jugat en contra nostre en el sentit polític. A més ens trobem pagant el flirteig del Govern espanyol amb el Mercat Comú —un flirteig amb monumentals carabasses— i col·locant-nos en una situació de lluita, dins d'una mateixa classe i d'una mateixa nació, entre els nostres pagesos. Per acabar-ho d'adobar, els genis de Madrid, que semblen aconsellats pels seus pitjors enemics, no han vist altra solució per als problemes pesquers que escanyar la taronja valenciana. I com que, si no vols brou, doncs dues tasses, les accions d'ETA contra l'economia estatal repercuteixen sobre el nostre turisme, amb el pànic escampat a les nostres costes. Pot un país funcionar així? Perquè a l'hora de pagar bé que som bons, i pobre del qui no faci la seva declaració de renda, per exemple! Els milers de milions que paguem cada any a Madrid, en una brutal proporció per sobre de la resta de nacions i regions de l'Estat, no són compensats, ans al contrari. Perquè, per no tenir, no tenim ni els més modestos i més immediats dels traspassos. I que consti que els traspassos no

són una panacea, sinó uns calers necessaris i imprescindibles, sobre els quals haurem de sargir molts pedaços, però que no podran possibilitar cap pla ambiciós de cara al futur immediat. Si ens perdoneu l'expressió, bé podem afirmar que estem fotuts. I si no s'hi posa remei, les coses empitjoraran. El fantasma de l'OTAN i les servituds que significarà aquest ingrés, algú les haurà de pagar, i, posats a pagar, ja saben tots els còmics de set llegües i els seus inefables acudits que ningú no és tan bo com els catalans.

Perquè enmig de tots els tòpics, tronats i suats, i moltes vegades enverinats de mala intenció, n'és un de destacat que «los catalanes de las piedras sacan panes», és a dir, que som una bèstia de càrrega sempre disposada a pagar, amb el treball, la mala política, els disbarats i els desgavells que perpetren els jerarques de l'altiplà. Allà, que saben fer-se els estrets quan hom parla dels drets de la llengua, dels drets dels pobles a l'autodeterminació, etc., no fan escarafalls d'explotar-nos de la manera més indigna. I nosaltres, amb una submissió i una mansuetud franciscanes, anem amollant. Si protestem, son tractats de traïdors i empresonats. I si ens limitem a dir la nostra en la nostra llengua, aleshores som uns maleducats, i una gent susceptible amb qui cal tenir una paciència bíblica. Oi que sembla mentida que sense ser gens rucs ens tractin com a rucs?●

«LA HUMANITAT» HA D'AUGMENTAR EL SEU TIRATGE!

No cal dir amb quina satisfacció més gran comuniquem aquesta bona, excel·lent, notícia a tots els nostres amics. La nostra vella, entranyable, «la humanitat», que tants veïen amb recel o indiferència la seva nova singladura pública, no sols ha superat el mal moment que està passant la premsa en general, i la catalana en particular, sinó que la seva incidència dintre la nostra societat ha anat en augment. Miracle? Premi a la tossuderia? Més aviat, clara resposta a la línia nacionalista, sense claudicacions, que hem mantingut des del primer dia.

I a part de l'emoció que sentim en veure al vell periòdic en espectacular escalada, s'hi adjunta el convenciment que aquest creixement ve en un moment crucial, molt difícil de la nostra llengua. Quan des de múltiples posicions s'està orquestrant un impacable atac contra l'idioma català; l'ànima de Catalunya.

Amics tots, moltes gràcies!; i que ben aviat poguem arribar, altra vegada, als 110.000 exemplars dels anys 30!

GENERALITAT

EL «NO, AL CATALÀ», DE LA «DIPUTACION» I LA CONSELLERIA DE CULTURA

De la quinzena que hem passat, la cosa més important d'ella —i possiblement que també d'altres moltes quinzenes— ha estat l'afer del «no, al català», d'aquesta singular «Diputació», que ocupa el noble Palau de la Generalitat.

Com els nostres lectors ja deuen saber, per haver-ho llegit a la premsa diària (encara que aquesta no hi ha dat el tractament extensiu que el cas requeria), la central sindical UGT, en una crispada nota que recordava, com una gota d'aigua a altra gota d'aigua, les notes de la central nacional sindical, embestia contra els que ells creien abús de l'ems provincial, en demanar el coneixement del català, en unes proves d'ingrés a funcionaris. La nota de la UGT, no cal dir, que ens deixà d'una peça, però l'immediata resposta de la «Diputación», ens féu pessigar-nos no fos cas que, sense que ens en haguéssim assabentat, tornessin a tenir el franquisme a

casa nostra. Què deia la resposta dels senyors provincials a l'imperialista-social UGT? Doncs, ni més ni menys, que de cap de les maneres en aquesta casa (la Diputación) s'ha pensat en un sol moment d'obligar a ningú d'aprendre aquesta mena de llenguatge de poca volada, poc útil (veritat, Sr. Nazario) que és el català. Que en tot cas si algú volia mostrar les seves habilitats folklòriques envers aquesta mena de «idiomet» se li posava un puntet (sempre, naturalment, que els social-gemocides no hi tinguessin res en contra) en el seu final puntuable. Una pura delícia. Aixís es regeix el «Palacio Provincial de la Plaza San Jaime».

Com tothom recordarà, als finals del franquisme tingué lloc a l'Ajuntament de Barcelona el famós afer del «no al català». L'afer aquell alçà una considerable polsaguera però al fons en aquells context era comprensible.

(Passa a la pàgina 2)

L'ORDENACIO DEL TERRITORI NO POT OBLIDAR L'AGRICULTURA

Es veritat, que cal descentralitzar políticament Catalunya. Ha d'ésser aquesta una tasca del Parlament Català. Per altra banda, la política de l'Executiu sobre la titularitat de les Diputacions i la proposta socialista de portar el traspàs de competències de les Diputacions al Parlament, ha posat al roig viu el problema de l'exercici descentralitzat de l'administració catalana. Vol dir això, escometre des d'ara l'Ordinació del Territori? Semblantment, no. L'Ordinació del Territori Català ha d'ésser fruit d'un estudi important i no es pot fer improvisant-lo: Es cert que hi ha estudis i recerques sobre el problema i fa temps que es parla de l'Ordinació del Territori. Ara per ara, senzillament l'aplicació d'unes normes urbanístiques, d'una llei superada, sembla que sigui tota l'acció de l'Executiu sobre les comarques. El pla d'ordenació de tota la geografia catalana és complexa, i en el fonç ha de seguir la pauta de la nova administració territorial de Catalunya. La problemàtica del planejament ha de néixer de l'estudi de múltiples factors: geogràfics, de comunicacions, sociològics, econòmics, etc.

Voldriem ara parlar de l'agricultura. L'agricultura mediterrànea, i Catalunya n'és un cas patent, sembla feta de paradoxes: la pobresa i la riquesa, es troben a pocs quilòmetres de distància. Es suficient que una zona sigui de regadiu, i una altra de secà perquè a la zona de regadiu hi hagi encara una densitat humana suficient i a les zones aspres de muntanya, el pagès hagi fugit a la ciutat deixant els pobles deserts. El clima, la terra; la facilitat segons el nivell de la terra d'aplicar-hi tècniques modernes o no, és origen d'aquestes desigualtats paradoxals.

Una ordenació lògica del territori haurà de preveure aquests fets. No solament s'ha d'ajudar les zones deprimides, amb mitjans materials, financers, sinó que és déu i es pot fer, tenint en compte l'estructura geogràfica de Catalunya, unir, amb una bona xarxa viària, una zona pobre a una zona rica, per tal de que la comarca pobre disfrutés del serveis de la comarca més important. Es un fet exigent que cal plantejar.

Aquelles poblacions tradicionalment caps de comarca i que n'hagin volgut mantenir el rang, per la qualitat de servei de que disposen, comercials, educatius, assistencials, han de reivindicar aquestes solucions. El fet de la capitalitat comarcal se justificarà per serveis que ofereixi.

En el darrer mapa de l'INUR, arran d'aquest traspàs a Catalunya, hem pogut veure-hi assenyalades moltes zones industrials i altres residencials. L'ordenació del Territori Català haurà de preveure necessàriament zones de protecció agrària, amb la necessitat de que els productes d'aquestes zones, puguin tenir un fàcil accés als mercats tradicionals o als ports exportadors o a la autopista més propera, i a l'ensem que els homes d'aquestes regions agràries tinguin ben prop qualsevol centre assistencial o educatiu.

No pot desaparèixer l'agricultura en el nostre ni en cap país. Ni la indústria alimentària que s'en despren. La paradoxa de que una

(Passa a la pàgina 3)

Llegiu
La HUMANITAT
propagueu-la